

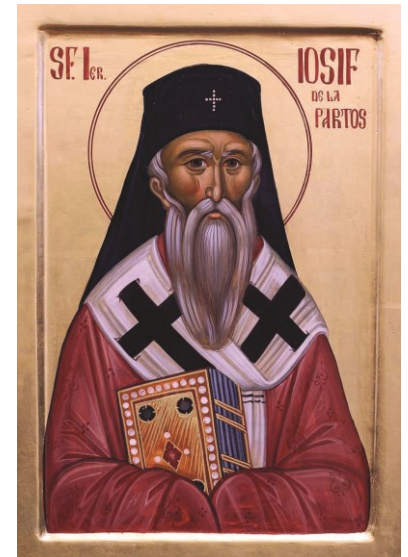
INSPECTORATUL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ
"BASARAB I" DÂMBOVIȚA
COMPARTIMENT INFORMARE ȘI RELAȚII PUBLICE

BULETIN INFORMATIV– 12.09.2013

Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș **- Patronul spiritual al pompierilor din România -**

Sfântul Ierarh Iosif cel nou de la Partoș, a cărui prăznuire are loc la 15 septembrie - a fost desemnat ca patron spiritual al pompierilor români prin binecuvântarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din februarie 1997.

Canonizat de Biserica Ortodoxă Română în 1956 pentru faptele și minunile sale, Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș, ale cărui moaște sunt păstrate în Catedrala Ortodoxă din Timișoara, constituie o pildă pentru slujitorii ei.

Pornit pe drumul credinței și trecut prin înțelepciunea mănăstirilor de la Muntele Athos, tânărul călugăr Iosif s-a dăruit cu toată ființa Bisericii și credincioșilor. Ca mitropolit al Timișoarei, în ciuda stăpânirii otomane Iosif a obținut libertatea de a-și păstori credincioșii prin atitudine blândă, purtare corectă și prestigiul de care se bucura atât în mijlocul poporului, cât și la înalta stăpânire bisericească și de la Constantinopol.

Războaiele și răzmerițele, domnia regilor și a feudalilor romano-catolici și stăpânirea de o sută de ani a turcilor mahomedani n-au zdruncinat credința ortodocșilor bănățeni, la aceasta contribuind și mitropolitul Iosif, cu înfățișare de patriarh și privire de sfânt: "*înfigând adânc plugul învățaturii, al rugăciunii, al virtuților, al privirii spre cele înalte, reușind să schimbe în întregime inima și fața, atât a păstorilor sufletești, cât și a păstoriților*". Secretarul său, diacul Damaschin Udrea, scria: "vreme de 3 ani o

orânduit fără hodină toate năcazurile cu episcopii și preoții și popii. O deschis iară bisericile, le-o noit și o zidit altele. Și o fost Părinte la toți săracii și la toți bolnavii”.

Semnele și minunile pe care le făcea în văzul și pentru binele tuturor au avut o înrăuire binefăcătoare asupra atitudinii față de creștini și Biserică. Între acestea s-a aflat și salvarea cetății Timișoarei de un mare foc izbucnit în ziua Sfinților Apostoli Petru și Pavel “*cu vâlvătăi până la cer*”, când se serba și hramul «Sfintei Biserici vlădicești vechi de lemn din maidanul Rădăuților», unde «Sfântul Mitropolit a mers să slujească» sfânta liturghie.

Un vânt puternic a adus focul spre Palanca Mare, aruncând “*scânteii peste Cetate și s-au aprins și dughenele jidovilor de supt zidul Iosimii, iar acolo focul s-o întins către casele topciilor și-au început să ardă de la apus Cetatea. Și-au ars din trei părți Pălăncile, și pârjolu’ o ajuns și la oboru vaidei și d-acolo la casa pașei, iar în jos până aproape la biserica unde-o slujit Sfântul Mitropolit. Iară lumea peste tot a fugit țipând. Și-au ars case și oameni, și muieri și copii au murit arși.*”

În această mare nenorocire, privirile credincioșilor s-au îndreptat către mitropolitul Iosif, făcătorul de minuni. Atunci, spune cronicarul: “Sfântul Mitropolit a ieșit în odăjdii din Biserică și s-a întors cu fața spre foc și a privit prăpădul pe care vântul l-a adus aproape de sfânta Biserică și s-a uitat la lumea ce-a înebunit de spaimă. Și căzând în genunchi pe treptele Bisericii a atins țărâna cu fruntea și-a stat așa și s-a rugat”.

În timp ce era cufundat în rugăciune: “de la miazăzi nouri negri s-au văzut nălțându-se și fulgere au tunat cu grozăvie, iară într-o nimica de ceas s-a pornit o ploaie cum nu s-a mai pomenit, de-au curs apele ca potopul și-au înecat focul și-au stins tăciunii și-au spălat toate urmele prăpădului.

Iar când a fost aproape de chindie, s-a luminat ceriul iară și-au ieșit 7 curcubeie unul preste altul. Atunci Sfântul Mitropolit s-a sculat din genunchi și odăjdiile lui au fost uscate, ne-atinse de niciun strop de ploaie, și așa s-a dus și s-a închis în chilia lui și 3 zile n-a ieșit, nu l-a văzut nimeni. Iară după aceea când a ieșit și s-a arătat la lume a avut semnul sfintei cruci ars pe dosul palmei de la mâna stângă, dar semnul nu a fost roșu, ci a fost ca aurul de curat și-a luminat la umbră. Și acest semn l-a avut până l-au pus în mormânt”.

În ultimii ani ai vieții Iosif s-a retras din mitropolie lângă Timișoara, la Mănăstirea Partoșului, de unde i s-a tras și numele purtat mai târziu, ca sfânt ocrotitor. Aici a închis ochii și s-a înălțat la ceruri, și tot aici a fost îngropat, până când moaștele sale au fost depuse, cu mare cinste, în Catedrala Ortodoxă a Timișoarei.

Viața Sfântului Iosif este o împletire de fapte, semne și minuni, de înfăptuiri de mare răsunet. Poate și de aceea, ca patron al pompierilor, luminează cu puterea pildei sale curajul și vrednicia "cavalerilor focului", în neobosita lor luptă cu stihiiile naturii și calamitățile, în slujba aproapelui, a semenilor lor.

COMPARTIMENT INFORMARE ȘI RELAȚII PUBLICE